

Az elkövetkező hetekben, mintha apokalipszis után, a hamu birodalmában éltem. Nem ettem, nem fürödtem, nem takarítottam, csak ültem a laptop előtt, füstöltem, és naphosszat a disszertációmát pötyögtem. Egy darabig még ki-kiürítettem az íróasztali hamutartót, de miután elfogytak a szemeteszsákok, többé nem törődtem vele, szívtam tovább a fekete Dunhillt és hagytam, hogy szépen lassan mindent beborítson körülöttem a pernye.

Potozky László 85

ÉLES

(regényrészlet)

Írtam és írtam egymás után az üresnél üresebb mondatokat, nem figyeltem, hol tartok, a szószámlálóra se kattintottam soha, egyedül az érdekelt, hogy minél tovább kitartson a szakszöveg, ennél jobb pótcselekvést keresve se találhattam volna. De mint minden dolgozat, ez is véget ért egyszer, s vele együtt a csöndes rothadozás is, beleszimatoztam a levegőbe, és nem tudtam eldönteni, vajon a falak szívták magukba a mosdatlanságom bűzét, vagy az én bőröm itta be belőlük a csatornaszagot. Végül is mindegy, gondoltam, és nekifogtam összeszedni a lakást, jó pár hasas nejlonzacskót telehordtam szeméttel, alig tudtam levánszorogni velük a lépcsőn, a bérház mögé vezető ajtón így is csak részletekben fértem ki. A kukák a parkoló mellett sorakoztak, felhajtottam egyiknek a fedelét, behajítottam az erjedő bűzbe a degeszre tömött szatyrokat, sűrű muslicafelhő csapott az arcomba. Megpróbáltam elhessegetni, és akkor, ahogy félrefordítottam a fejem és elkezdtem hadonászni a kezemmel, hirtelen rájöttem, mégse takarított el minden nyomot az együtt töltött évek után.

Valószínűleg ugyanúgy meg akart feledkezni róla, mint én. Elhagyottan állt szegény tragacs a parkolóban, porosan, a gumik laposra ereszkedtek, a karosszériát rozsdá kóstolgatta, nem ment ez innen sehová. Az ablakokra vastag kérget vont a kosz, nem láttam be rajtuk és nem is szerettem volna, az utastér félhomályában portyák emléke lapult, talán még mindig ott ültünk valahol mi is ketten a gázspré szagában, az elektromos sokkoló pattogó szikrái közt, és a pénz számolgatva úgy tettünk, mintha nem fognánk fel, mit csinálunk. Körbejártam párszor, rugdostam a sárhányókat, megkocogtattam a fényszórókat, sok-sok élettelen alkatrész, fogalmam se volt, mit kezdhetnék vele, ahogy magammal se. Így hát befejeztem a mestert, megvédtem a disszertációmát, felvételiztem a doktorira, sikerült, úgy döntöttem, ha már épeszű nem lehetek, legalább minél több diplomám legyen róla. Időközben kitört a nyár, megteltek a sörkertek, én meg annyira irtóztam kettesben maradni önmagammal, annyira sokan voltak bennem,

hogy jobb híján a csoporttársaimmal kezdtem kijárogatni a pszichológiáról. Bármire képes lettem volna, hogy kipofozzam nem létező társasági életemet, sosemvolt barátságokat próbáltam helyrechatelni, alkalmi ismerősöket haverrá átkonvertálni, le se szálltam a Facebookról, mindenhol ott akartam lenni és mindig, azt se bírtam elviselni, hogy rajtam kívül teljen az idő. Pénzem volt bőven, apám rendszeresen megtoldotta havi apánázsait, miközben megállás nélkül mocskolta Katjet és sajnált engem, *sose bírtam azt a leánykát, nem illettetek össze, túl neurotikus volt egy pszichológus mellé, na, de a lényeg most az, hogy visszatérj az életbe, kutyaharapást szőrével.* Vagy kutyaharapással, gondoltam.

-

Egyik pszichós sörözéskor vetődött oda az asztalunkhoz Kisdeszka, aki már egyáltalán nem volt se kicsi, se deszka. Teljesen reménytelen volt a helyzet és biztos a visszautasítás, ezért próbálkoztam be nála, legjobb fájdalomcsillapító a fájdalom, ha már a combon nem, hátha legalább a lelken működik a tigriscsikózás. *Barátom van,* mondta Kisdeszka. *Az jó,* mondtam. *Nagyon szermet voltál velem,* mondta. *Tudom,* mondtam. *De miért? Mert meg akartál menteni. És azért viselkedtél úgy? Én nem vagyok az a megmenthető kategória,* feleltem, és hogy teljes legyen a kép, igyekeztem nyomorult pofát vágni, de ő csak annyit mondott, adjak neki egy cigit, s azzal átült mellőlem az asztal másik végébe. Mindenki látta, mindenki értette, mindenki röhögött a markába, de igazából semmit se segített, meg se karcolt jóformán, ennek ellenére ez volt az egyik legtűrhetőbb kint töltött estém, számtalan végigsörözött éjszaka után jöttem rá, semmi értelme úgy tenni, mintha viccesnek találnám az asztaltársaság poénokba burkolt szurkálódását, jobb, ha beletörődöm, ez jár annak, aki öt év alatt alig tolja oda a képét az egyetemre, de mégis be méréssel pofátlankodni a közé a tucatnyi mázlista közé, akikre doktoranduszként plusz három évnyi lébecolás vár, amit még egy egész jó ösztöndíjjal is megfejel az állam. Az, hogy mit vállaltam ezzel magamra, senkit se érdekelt, mondjuk az is igaz, hogy öncsonkítókat meg Borderline-szindrómásokat látogatni a pszichiátrián nekem nem jelentett különösebb megrázkódtatást, ismertem jól a fajtájukat, egy vérből voltunk.

-

Körülbelül egy hónapig kínlódtam a csoporttársaimmal, amíg végképp lemondtam róluk. Ekkor írtam rá Facebookon Basszerékre, mégiscsak szesztvérek voltuk jó néhány évig, hátha meg lehetne menteni a menthető. Pár órára rá érkezett is a válasz, bocs a késésért, feleltek volna ők hamarabb,

csak hát az időeltolódás. Merthogy Amerikában vannak, több mint másfél hónapja, nem, nem kaptak állást az egyetem után, igen, tényleg úgy volt, hogy lesz, de Basszer apjának a cége becsődölt. Úgyhogy felélesztették nem létező nyelvtudásukat, és irány a nyugat, Bristol, Connecticut. A sarkokban állnak egész nap, mint az óvodások, teremőrként nincs más dolguk, éjszaka pedig a folyosókon sétafikálnak vagy a monitorokat figyelik. Mérnöki precizitással lóbálják a gumibotot, néha rá-rászólnak valakire, ennyi. Ezért fizet a cég, érettségi diplomát se kértek, ahogy a takarítóvállalatnál se, ahová hétvégenként bedolgoznak. Alaposan, szépen, szabályosan mossák fel a csempét, törlik le a tükröt, kefélik ki a budit, elvégre mérnökök. Most pedig ne haragudjak, de menniük kell, *minden jót! Nektek is*, gépeltem be a Messenger ablakába, és tudtam, lassan muszáj lesz beletörődnöm, hogy hiába akarok részt venni a világban, ha a világ nem akarja, hogy részt vegyek benne.

87

Új Forrás 2015/3 – Potoczky László: Éles
(regényrészlet)

Egy utolsó kísérletet azért még tettem. Ezúttal azokra a Facebookos lányismerőseimre írtam rá, akik egy kicsit is szimpatikusak voltak az évek során, és a profiljaik alapján szinglinek tűntek. Az elsőt és egyben utolsót, aki igent mondott a kávézásra, Mézgán meg Basszeren keresztül ismertem, egyszer ő is feltévedt valamelyik nálunk csapott hepajra, gyámoltalan kis csitrinek tűnt, egészen addig, amíg a kocsmában, ahol találkoztunk, be nem lőtte a negyedik shot Unicumot, hogy aztán bevallja, huszonhét fickóval feküdt le eddig, lehet, picit sok, de mentségére legyen mondva, csak négyet és felet szopott le közülük. *Az jó*, mondtam, elnézést kértem és kisunnyogtam a vécére, a fekete fóliával megvakított ablak egyenesen a gangra nyílt, könnyen kimásztam rajta. Vastag levegőjű nyári éjszaka volt, gyalog indultam haza és azzal, hogy még aznap este letörölöm a Facebookomat, úgylis pózna vagyok az áramlatban, kilógó és moccanhatatlan, akkor meg mi értelme benne lenni?

A bérház bejárata előtt megtorpantam, nem volt kedvem elővenni a kulcsot, nem volt kedvem felmenni magamhoz. Mozdonyfütty hallatszott a közelből, hosszú tehervonat húzott ki a vágányról, mentem hát tovább én is, el a pályaudvar üvegcsarnoka előtt, végig a régi gyártelepen átívelő négysávossal mellett, be egyenesen a városhatárra kiszorított nagykerek közé, megannyi szunnyadó óriásdoboz, IKEA, OBI, Cora, Praktiker. A villanypóznákra szerelt lámpák többretegű félhomály fölött kornyadoztak, nemsókára fel is tűntek a járdán az alig kivehető, karcsú alakok, mert amióta egy razzia tényleg parkot csinált a várfal melletti parkból, azóta ide szorultak ki, itt grasszáltak esténként. Volt, amelyik szembejött, és olyan is, amelyik utánam sietett

és úgy szólított le, volt, amelyik köszönt, hogy *helló* vagy *szia* vagy *mi járatban?*, de a legtöbbször azon kívül, hogy *csinálunk valamit?* esetleg egyszerűen *valami?*, semmit se mondott, én meg csak ráztam a fejem és egymás után intettem nemet mindannyiuknak, miközben arra gondoltam, hogy ha

88 ehelyett a sablonszöveg helyett bár egyikük azt kérdezné véletlenül, hogy nem őt várom-e, *engem vársz?* s talán egy kicsi zavar meg félelem is lenne a hangjában, *engem vársz?* biztosan nem mondanék nemet. De így muszáj volt meggyorsítanom a lépteimet, minél hamarabb ki kellett jutnom innét, nyikorogva záródtak mögöttem a társadalom kapui, veszettül sikítottak a zsanérok, többé nem néztem fel, csak siettem, rohantam tovább, és mentem, mentem, mentem, mentem, mentem.

